

Meg Cabotová – Hrdinkou snadno a rychle

Sedm

(...)

Vypadalo to, že Lucy je jediným členem rodiny, který mě touží vidět... a o samotě.

„Kristepane,“ zamumlala a strčila mě do soukromé koupelny vedle pokoje, kde za námi okamžitě zamkla.

„Mám špatné zprávy,“ začala drmolit, tiše a rychle, stejným způsobem, jakým si zvykla vytýkat svým spolubojovnicím z oddílu roztleskávaček, že neprojevují dostatek kolektivního ducha při vytváření lidské pyramidy. „Zaslechla jsem, jak se ředitel nemocnice ptá taťky, kdy budeš připravená na tiskovou konferenci.“

„Tiskovou konferenci?“ Překvapením jsem si kecla na zavřenou záchodovou mísu. Na okamžik jsem vážně myslela, že omdlím. „To si ze mě utahuješ, že jo?“

„Jasně že ne,“ usklíbila se Lucy dotčeně. „Jseš národní hrdinka. Všichni čekají, že uspořádáš tiskovku. Ale ničeho se neboj. Tvoje velká sestra to zvládne.“

Po těch slovech si strhla z ramene sportovní batoh a hodila ho do umyvadla. Ať už bylo uvnitř cokoli – chovala jsem vážné podezření, že je tam celá toaletní skříňka, kterou jsme měly s Lucy dohromady-, zlověstně to zacinkalo.

„Nejdřív ze všeho,“ prohlásila, „se vrhneme na vlasy!“

Bylo to jen proto, že jsem se fyzicky cítila tak hrozně bídě – slabá z nevyspání a bolesti a všeho toho rozruchu kolem... Jenom proto jsem Lucy v koupelně nechala volnou ruku. Myslím, že jsem prostě neměla sílu se s ní prát. Zavřískala jsem jen jednou, ale tajní agenti kolem dveří to asi nezaregistrovali – neslyšeli mě kvůli hučení sprchy nebo z jiného důvodu – proto tentokrát nevtrhli dovnitř s odjištěnými samopaly, aby mě zachránili.

Ale zastavit Lucy by nedokázal ani útvar rychlého nasazení. Na tuhle chvíli čekala prakticky ode dne, kdy jsem dospěla do puberty. Konečně jsem byla natolik oslabená, že jsem jí nedokázala odporovat. Lucy s sebou nepřinesla jen kompletní oblečení, které se teď podle ní hodilo úplně nejvíc, ale i celý arsenál kosmetických přípravků. Vypadalo to, že je chce na mě naplácat, když jsem teď tak příhodně lapená ve sprchovém koutě, se zlomenou rukou, která mi v sádře trčela z těla jako nějaká tlustá větev.

„Tohle je *avapuhi*,“ informovala mě ochotně a pleskla mi na hlavu něco, co vonělo po ovoci. „Je to speciální havajský výtěžek z kořenů. Umyj si s tím vlasy, jo? Tohle je meruňkový sprchový gel...“

„Lucy!“ zaječela jsem, protože *avapuhi* se mi dostalo do očí a neměla jsem žádnou použitelnou ruku, kterou bych si to mohla utřít. „Co to se mnou sakra vyvádíš?“

„Zachraňuju tě,“ vysvětlila mi sestra. „Jednou mi za to poděkuješ.“

„Poděkuju? A za co? Že trvale oslepnu na obě oči po nějakém výtažku z Havaje?!“

„Ne, za to, že se tě pokouším proměnit v něco, co se aspoň vzdáleně podobá člověku. Dokážeš si vůbec představit, jak děsně mi bylo trapný, když celou noc někdo volal a ptal se, „Hele, to byla tvoje sestra, vid’? Co se jí to proboha stalo? Je v nějaký sektě nebo co?““

Sotva jsem otevřela pusku, abych se bránila těm nehoráznostem, Lucy mi do ní nastříkala *Aquafresh*. Když jsem se začala dusit, pokračovala: „Zkus si dát tenhle kondicionér. Používají ho chovatelé, když chtějí upravit koně na přehlídce.“

„Hele...“ měla jsem pořád v očích ten šampon a neviděla jsem na Lucy, ale aspoň jsem jejím směrem zašermovala sádrou. „Já nejsem kůň!“

„Beru to na vědomí,“ souhlasila Lucy, „ale ty to vážně potřebuješ, Sam. Chápej to jako zásah v krizi... nebo v nebezpečí.“ Vzala do ruky sprchu a vtlačila mě zpátky pod proud vody. „Opláchni si to víckrát, jo?“

Když se mnou Lucy skončila, měla jsem za sebou peeling, depilaci, výživný vlasový zábal a fénování přes kulatý kartáč, to všechno poprvé v životě.

Ale musela jsem uznat, že vypadám dobře. Byla jsem samozřejmě dotčená tím „zásahem v krizi“ a jejími řečmi, ale přece jenom, pod Lucyiným odborným dohledem – a po použití difuzéru – ztratily moje vlasy tu neskutečnou schopnost trčet do stran jako měděné antény, a

místo toho mi splývaly ve vlnách na ramena. S pihami nic moc vykouzlit nemohla, ale stejně nějak dokázala, že najednou nebyly tak nápadné.

Přestala jsem nenávidět havajské kořeny, meruňky a koňský kondicionér. Dokonce jsem použila i řasenku a make-up a lesk na rty.

Ale málem jsem se složila, když se Lucy znovu sklonila nad svou sportovní taškou a vytáhla z ní jasně modrou halenku a sukni v podobném odstínu.

„Tohle si na sebe nevezmu,“ varoval jsem ji, i když na člověka, který má na sobě zrovna jen nemocniční osušku – a ještě ne moc velkou –, to byla docela drzost. „Můžu si půjčit tvou rtěnku. Nebo řasenku. Ale tvoje šaty nikdy.“

„Sam, ty si hlavně nemůžeš vzít svoje šaty,“ Lucy už pro mě halenku rozepínala. „Všechno, co máš, je černé. Nemůžeš se objevit před Amerikou v černém. Diváci by si mysleli, že patříš k satanistům. Aspoň jednou v životě se oblíkneš jako normální člověk. A bude se ti to líbit!“

(...)

Takže když jsem vyšla z koupelny, působila jsem určitě dost vyjeveně. To jsem netušila, že se za chvíli vyjevím na druhou. Nevypadalo to moc pravděpodobně.

Ale pak mamka, která těkala nervózním pohledem po všech těch květinách a hračkách, vyhrkla: „No, Samantha... Je tady někdo, kdo by tě rád viděl.“ A já se otočila a za mnou stál prezident Spojených států amerických.

Osm

(...)

„Tak tohle je ta mladá dáma, co mi zachránila život.“

Vážně, tak to řekl. Prezident Spojených států amerických. To byla jeho první věta, pronesená přesně tím hlubokým, zvučným hlasem, co jsem byla nucená poslouchat každý večer, když mi naši přeladili televizi ze *Simpsonových* na zprávy.

A co jsem odpověděla? Co jsem asi tak mohla odpovědět prezidentovi Spojených států?

Řekla jsem: „Uhm.“

Za sebou jsem slyšela, jak si Lucy s úlevou vydechla. Nejspíš proto, že svou zkrášlující kúru dokončila právě včas. Stačilo, aby prezident přišel o pár minut dřív, a moje hlava by nevypadala tak dokonale.

Lucy zřejmě ani v nejmenším nevadilo, že se *chovám* jako idiot. Pro ni bylo nejdůležitější, že tak *nevypadám*.

„No, musel jsem se zastavit a zjistit, jestli je všechno v pořádku a jestli můžu stisknout ruku,“ pronesl prezident zase tím zvučným hlasem, „nejstatečnější dívce na světě.“

Potom ke mně napřáhl svou obrovskou pravici.

Zůstala jsem na ni zírat. Ne snad proto, že by se nějak lišila od jiných rukou. To určitě nelišila. A nebo ano, no jasně, protože patřila prezidentovi Spojených států. Ale proto jsem na ni tak nezírala. Nemohla jsem z ní spustit oči, protože mi pořád znělo v uších, co jsem od prezidenta právě uslyšela – to o té nejstatečnější dívce na světě.

A kupodivu – přestože všechny ty vzkazy a gratulace u květin a medvídků, které mi mamka četla, říkaly totéž – jsem o tom teprve teď začala vážně uvažovat. O té statečnosti a tak.

Protože ve skutečnosti to vůbec nebyla pravda. Statečnost je, když něco uděláte, protože se vám to zdá správné, ale zároveň se bojíte, že vás kvůli tomu někdo zabije nebo tak. Ale stejně víte, že to musíte udělat. Jako když jsem bránila Catherine před Kris Parksovou, aby na ni nepovykovala ty odporné věci o jejích předpotopních hadrech a další urážky, i když jsem věděla, že se pak Kris místo na Catherine vrhne na mě. Tohle *byla* statečnost.

Ale když jsem skočila na krk panu Uptonwn Girl, *nebyla* to žádná statečnost, protože jsem vůbec neměla čas si uvědomit, co se děje. Prostě jsem to udělala. Viděla jsem zbraň, viděla jsem prezidenta, a skočila jsem. Nic víc v tom nebylo.

Nebyla jsem nejstatečnější dívka na světě. Byla jsem jen dívka, která měla smůlu, že se ocitla blízko chlápka, co chtěl zastřelit prezidenta. To je všechno. Neudělala jsem vůbec, ale vůbec nic navíc. Vážně.

Nevím, jak dlouho jsem tam stála a civěla na prezidentovu ruku, než mi Lucy dala herdu do zad. Dost to bolelo, protože Lucy má hrozně ostré nehty a každý večer si je piluje.

Ale nechtěla jsem dát najevo, že na mě má starší sestra zezadu použila tajnou zbraň. Takže jsem místo toho konečně vyhrkla: „Jé, děkuju,“ a vystřelila vlastní ruku, abych si potřásla s prezidentem.

Jenomže ta ruka, kterou jsem automaticky chtěla napřáhnout, byla pravačka, a tu jsem měla v sádře. Všichni se rozesmáli, jako by se mi povedl skvělý vtip, a potom mě sám prezident chytil za levačku a srdečně s ní potřásl.

Potom se mé ruky ujala první dáma, a pozvala mě, že musím i s rodinou přijít do Bílého domu na večeri, „až se to všechno trochu uklidní“.

Na večeri? Do Bílého domu? Já?!?

Naštěstí mě zachránila mamka, která pohotově řekla, že nám bude potěšením kdykoli povečeřet s první rodinou.

Pak se první dáma otočila, protože ve dveřích se někdo objevil. Tvář se jí rozzářila ještě víc než předtím. Řekla: „Á, tady jsi, Davide. Mohu vám představit našeho syna Davida?“

A do místnosti vešel David. Prezidentův syn.

Což byl zároveň David, co vedle mě seděl na hodině kreslení se Susan Booneovou. David v tričku s obrázkem skupiny Save Ferris. David „Máš pěkný boty.“

A mně konečně došlo, proč mi připadal tak povědomý.

Devět

(...)

Nedokázala jsem vážně odhadnout, kdo z nás dvou vypadá víc překvapeně, když jsme se ocitli proti sobě. David vypadal pořádně vyjeveně, ale řekla bych, že vůbec ne proto, že by to byla tak bláznivá shoda okolností a že se známe z hodiny kreslení... Což vlastně taky vůbec náhoda nebyla; teď mi konečně došlo, co tam prezident vlastně dělal. Byl tam – stejně jako Theresa – vyzvednout dítě. A celá ta návštěva v Kapitolské pekárně znamenala prostě jen to, že nejvyšší představitel USA dostal cestou chuť na sladké...

Ne. David na mě vytřeštil oči, protože nechápal, co se to se mnou stalo. Naposledy mě totiž viděl celou v černém, na nohou jsme měla kanady s kopretinami, kolem hlavy se mi ježily zrzavé vlasy a nebyla jsem namalovaná. A teď jsem tady stála v modré sukni své sestry a mokasínech Colea Haanse, s vyfoukanými vlasy a lesklými rty, které vypadaly jako připravené k polibku... Nebo to přinejmenším sliboval na tubě výrobce gelu, který mi Lucy naplácala na pusku.

Není divu, že zíral.

Vypadala jsem přesně jako Lucy.

„Ehm,“ řekl David, což jsem mu rozhodně neměla za zlé. „No. Ahoj.“

Popošla jsem k němu a trochu kousavě odpověděla:

„Uhm. Jo. Ahoj.“

Davidova matka se podívala na něj, pak na mě a pak zase na něj. Potom se udiveně zeptala: „Vy dva už se znáte?“

- 1) Jak se jmenuje hlavní hrdinka?
- 2) Kde se příběh odehrává? V jaké zemi a na jakém místě?
- 3) Co výjimečného hlavní hrdinka udělala?
- 4) Uvědomuje si, jak výjimečného a nebezpečného činu se dopustila?
- 5) Jak chodí oblékaná obvykle a jak je oblečená dnes? Proč?
- 6) Které další postavy vystupují v příběhu?
- 7) Jakým způsobem se seznámila s prezidentovým synem?
- 8) Kolik let je přibližně hrdince? (Do jaké věkové skupiny patří?)
- 9) Podle čeho usuzuješ?
- 10) Co považuje Sam za statečnost?
- 11) Jak se bude příběh dále vyvíjet?
- 12) Jakými citovými zmatky Sam prochází? (Jak se k ní chová Lucy? Co je pro ni důležité? Je nadšená z večere v Bílém domě?)
- 13) Ačkoliv je příběh zasazen do nezvyklých reálií (prezident, atentátník, záchrana života...), má Sam stejné, nebo jiné starosti jako dívky tvého věku? (láska, škola, sourozenci...)
- 14) Co bude skrytým ponaučením za příběhem lásky?
- 15) Jakým jazykem je text psaný?

Řešení:

- 1) Sam – Samantha
- 2) V Americe, v nemocničním pokoji, kde byla ošetřena se zlomenou rukou, a v koupelně.
- 3) Zachránila život prezidentovi - když uviděla atentátníka, skočila na něj (a při tom si zlomila ruku)
- 4) Ne
- 5) Obvykle nosí černou od hlavy až k patě, nenalíčená, bez zvláštního účesu; nyní má vlasy pravené, je nalíčená a v barevném – čeká ji tisková konference
- 6) Sestra a mamka Lucy, prezident s manželkou a synem
- 7) Na hodinách kreslení
- 8) Pubertální věk – teenager
- 9) Vyzvedávají ji ze školy, podle její negace ke všemu, podle toho, že kosmetické věci zažívá „poprvé“
- 10) Promyšlený skutek, o kterém už předem ví, že jí způsobí nepříjemnosti, a přesto to udělá (obrana spolužačky...)
- 11) Začne chodit s Davidem, budou řešit nedorozumění...
- 12) Lucy se k ní chová povýšeně, Sam je uražená z jejích řečí; je pro ni důležité být intelektuálkou, ne vypadat krásně (negativní hodnocení sestřiných roztleskávaček); pozvání na večeri ji nenadchlo...
- 13) Stejně starosti
- 14) Návod, které jednání vede k úspěchu (k volbě správného kluka), ukázka, co má větší hodnotu
- 15) Pověštinou spisovně, zřídka se objevují hovorové tvary nebo výrazy (hezký boty), výjimečně nespisovné slovo (sakra)